

varför har jag skrivit det här?

Jo vid upprepade tillfällen har jag i egenskap av kattägare själv upplevt hur viktigt det är med ett husdjur varför säger vi att människans bästa vän är hunden, varför säger vi inte katten?

Ja nu vet jag att en och annan hundvän kommer att bli gramse på mig och det får jag ju tåla, när jag sticker ut hakan så här. Givetvis har jag inget ont att säga om hunden, men jag vill på detta sätt försöka beskriva litet iakttagelser och funderingar jag har, om ett av våra mest älskade husdjur. Jag vill inte involvera mig i några längre vetenskapliga utläggningar, men visst beskriver vi hundar, som en mycket klok följeslagare till oss människor – medan katten får en nedsättande värdering

Den beskrivs som mjuk och tillgiven, när det behagare den. Litet beräknande säger den, som inte är ailurofil (kattälskare). Jag säger bara – de veta icke vad de talar om

Nyss läste jag en artikel med rubriken ”hundar gör dig glad och får kroppen att må bättre”

Med en irriterad fnysning började jag läsa och fann att författaren beskrev hunden, som ett av våra mest älskade husdjur. Längre fram i texten rodnade jag generat, för det påpekades att det inte nödvändigtvis behövde vara en hund som utlöste produktionen av signalsubstansen oxytocin i hjärnan. Bedriften kunde även tillskrivas en katt, som stod för den glädje och aktivering, som behövdes för att starta kroppens läkande processer

Se där! Äntligen kan jag få svänga mig med litet vetenskap – fysiologiprofessorn Kerstin Uvnäs Moberg berättar att oxytocin ökar välbefinnandet och lindrar smärta, påskyndar läkningen av sår och skador sänker blodtrycket och dämpar stresshormoner

Ämnet utsöndras vid beröring och fysisk närhet. Men säg den glädje som varar beständigt. Artikeln pekade sedan på att hunden var idealisk för att den har en särskild ”förmåga att titta människor i ögonen och snabbt skapa en relation. (Ni vet den där blöta nosen, viftande svansen, den hängivna blicken.) Det är den förmågan, som gör dem idealiska att återgälda känslor. Jaha tillbaka till ruta ett – de veta icke vad de talar om

Jag måste vidhålla att katten är en helt fascinerande bedårande varelse som är tillgiven i portioner, som är helt angenäma dock stundtals kan de oförklarligt bli helt överväldigande, nästan tröttande. Det sistnämnda trodde jag var helt förbehållet hunden, som kan visa sin ägare en nästan slavisk hängivenhet och dyrkan

Att en katt som är en självständig iakttagare av omvärlden, kan visa föremålet för sin dyrkan en liknande kärlek har jag aldrig tidigare upplevt förrän Fido eller Findus eller Frippe kom till mitt hus. (Kärt barn har många namn, ni vet).